

Textul meu din urmă

Adrian Păunescu

Aicea m-aş întoarce
Odată îndărăt
Ca să m-aplec sub piatră
În râul care scurmă
Să iau izvoru-n braţe
Şi-apoi să vi-l arăt
Spunându-vă: acesta
E textul meu din urmă.

După atâta viaţă
Trăită-n manuscris
Ca un agent al obştei
Sau ca un alt sihastru
Mi-nchipui că, probabil
Nu-mi este interzis
Să mor purtând în braţe
Acest izvor albastru.

Este izvorul Izei,
O lacrimă din Nord
Un arhetip ce-şi este
Contemporan, amonte
Stau muntele şi apa
În dulce dezacord
Şi-n orice întuneric
Atâta orizont e.

M-am adăpat în viaţă
Din oale fel de fel
Şi-am cunoscut cristale
Cu buze de paradă,
Am auzit pe limbă
Ninsori de clopoţel
Şi am simţit cu talpa
Prinosul de zăpadă.

Şi ape leşioase
Şi puţ cu-accent acid
Şi am pierdut şi gustul
Fântânii de acasă,
De la izvorul Izei
Abia acum deschid
Fiinţa mea mânăta

De-o sete leșioasă.

De n-aș avea nevoie
S-o simt pe-ntregul trunchi,
Cu lacrimi aș sorbi-o,
Nobiliara apă,
Și în izvor de-odată
Cu stelele-ngenunchi
Stau eu să-ncep izvorul
Sau el să mă înceapă.

Și pentru clipa-n care
Într-un final de foc
O să se-arate moartea,
La ea să mă înhațe,
Fac astăzi repetiții
Și vin în acest loc,
Să-nvăț cum se ridică
Izvoarele în brațe.

Și nu am nici un martor
Să-mi spună bun și rău,
Să vină după mine
Ca el să recunoască:
„Lăsați-i lui izvorul,
A fost izvorul său!”
Și alt izvor să sară
Din scoarța pământescă.

Albastru trece Iza
Prin malurile verzi,
Obârșia-n enigmă
De veacuri plânsu-mi-s-a,
Aici pe tine însuți
Întâi și-ntâi te pierzi
Ca să te redescoperi
Purificat de Iza.

Va fi călătoria
Acestui râu în jos,
Va trece printre pietre,
Va lumina comune,
Va adăpa și oameni
Și vite cu folos,
Când altă Iza-ncepe
Pe cer să se adune.

Și când va fi momentul,

Cu mâini pustii să mor,
Să mi le-ncarc de-această
Obârșie de ape
Și textul meu din urmă
Să fie-acest izvor
Pe care cu privirea
L-am și transcris aproape.